

1. BODY BEAUTIFUL¹ (TERENCI MOIX)

It's not the men in my life, that counts, but the life in my men.

MAE WEST

Heretge de tota la vida, tenia, a més, la desgràcia d'ésser atleta. Dues incompatibilitats amb els buròcrates, els pixatinters, els poetes amb ànima de notari i una considerable massa de panxacontents de classe mitjana. Decidí d'allunyar-se de la comunitat que tots plegats formaven i a la qual comunitat, de petit, ell mateix estava destinat.

D'una banda —la banda moralment herètica— sovintejava refregades amb cossos condemnats de bell antuvi a entusiasmar-se amb els del mateix sexe. D'altra banda —la de l'heretgia física—, un excés de gimnàstica li nodrí carnasses fortes, que li ompliren, en forma de músculs, cada part del cos. No n'hi havia cap que no formés una protuberància robusta, segura i, amb tot, inacceptable.

Els titans vestits d'oficinista produeixen, és sabut, una certa aversió.

Quan les titàniques protuberàncies es guarniren amb pelatge boscós, el món ja en tingué ben bé prou. S'hagué de depilar.

De tan titànic, les femelles li agafaren por. La més alta i plena de carns —i, per dintre, un volcà encès tothora— tastà el seu companyonatge i, de posar-se sota d'ell, en sortí aixafada i amb dues costelles trencades. Corregué la veu que, a més, era poca-solta.

Reproduït a les revistes de cultura física, el seu cos enlairà l'enveja dels companys de gimnàs, i alguna mossa —generalment les nedadores— el desitjà des de la solitud d'una cambra de la universitat; però cap no arriscà de jugar-s'hi una costella.

Ell era una torre de músculs que es dreçava al mig d'un desert. Li calgué avesar-s'hi. I prosseguí la irreprotxable construcció de si mateix.

A més del material de base, hi afegí, amb l'exercici, un disseny racional: els revolts, els bonys, els ponts entre un múscul i l'altre, la gorja profunda entre els dos pectorals, s'anaren organitzant amb l'harmonia d'un edifici de Leon Battista Alberti, sinó que en brut.

Guanyà, sense esforç, el premi a la millor arquitectura.

Era, però, la torre situada als afores de la vila: cap altra no col·laborà a aparejar-se-li.

¹ Títol, a més, d'una revista dedicada al nu masculí. (Nota de l'autor).

Al despatx, s'adonà ben aviat que l'esquifidesa d'altri humiliava la seva perfecció, i no pas al contrari. Tants de geperuts en mànigues de camisa feren que ell, ample i elevat, se sentís deforme. És trist no ser geperut quan tothom ho és!

Renuncià a la vida normal, i decidí de consagrar-se de cos i d'ànima —però de cos especialment— a les heretgies diverses que covava. Es va fer amb noiets i un travestit: però s'alarmà de sentir els xiscles que feien. Tanta sang el marejà.

Espectacle, al capdavant, va treure partit d'ésser-ho. Es llogà a la contemplació d'altri.

Es tornà dolent, a parer dels geperuts: brandà la seva heretgia com una arma de foc, adreçada contra tots els ortodoxos. No es vestí mai més amb la roba llur: un eslip blanc per a tot vestir. I, això, quan anava vestit.

La feina li ho portava: explotat per la casa Adonis Enterprise, el veiérem efectuar positures rítmiques al costat d'elements d'atrezzo generalment hel·lenitzants: una columna trencada —però de cartró, tot i que no ho semblava—, un bust d'emperador romà, una forca i una xarxa de gladiador, un mosaic qui sap si pompeià...

Per cinquanta centaus us enviaven el catàleg complet. Amb fotos molt petites, però. Calien tres dòlars santíssims per rebre còpies grosses, i lluentos —les diapositives en color, que podeu projectar a la paret a la mida que desitgeu, eren, amb justícia, molt més cares.

Estrella principal d'Adonis Enterprise —i, darrere d'ell, dos míster Univers, un jove que havia fet de camioner i un italià de pell molt bruna—, donà també molts diners a guanyar a l'amo d'una fira, que l'exhibia amb el cos untat d'oli i una pell de lleopard. A partir d'uns quants *bolos* per l'estat de Califòrnia, acabà amb dos pisets a San Diego —els quals llogà— i un *bungalow* a Malibu Beach, la platja dels atletes.

Cap revista no ha revelat quin dinastia important de les altes finances pagà els hàbitats, el mobiliari i els eslips.

Aquests variaren de color i de mida: vermell i de dos pams per a la piscina; groc i d'un pam i mig per a la platja; negre amb un dit de cuixa per als còctels; una cadeneta i un bocinet de lamé daurat per a les festes de nit.

Tenia el millor guarda-roba d'eslips de la contrada. I una estupenda col·lecció de triangles per estar per casa. I, segons els temps es feren més lliures, la nuesa per a fer-se retratar.

La revista *Bamnet* el declarà l'home més elegantment despullat de l'any.

Però encara inspirava por. Atreia especialment homes i dones de més de cinquanta anys, els quals li demanaven que es limités a fer, a l'alcova, aquelles positures de les fotografies. Una vegada que intentà transcendir els límits del requeriment, deixà amb les cames trencades una pobra iaieta —la qual, a l'hora de presentar aquest patracol a censura, ja criava malves en un elegantíssim cementiri de les Arizones.

Desesperat, el tità decidí buscar-se contínuament a si mateix allà al fons del mirall; d'altra banda, era l'única imatge que no el decebia. Perquè el temps li havia ensenyat a aprendre que era el seu cos el qui tenia raó; i que els geperuts, més valia que callessin.

La descoberta de la pròpia importància li inspirà —ho hem de dir— una necessitat de trobar, per al seu cos, el frec d'un cos que també fos important. Intuïa que, tan bon punt el trobés, ja no seria culpable de cap altre trencament de costella.

S'esmerçà en la cacera, ja fos dintre de l'ortodòxia reconeguda —i ben lloada—, ja a partir de l'heterodòxia que el temptava cada vegada més.

Passà llista als exemplars més aprofitables de tots dos sexes: considerà des dels d'aparences més delicadívols i trencadisses fins als dels temps més abassegadors i resistents. Experimentà amb femelles perfectes com Afrodita i amb masclets que feien empetitir Apol·lo. Trobà que, el qui més la qui menys, tots eren geperudets.

A partir d'aleshores, s'entretingué a projectar-se contínuament en el mirall, amb el cap ben alt, la nuesa ben tibada i els músculs ben inflats.

De tant que els inflà, arribà un dia que feren un esclat sensacional. El forense de Malibu Beach dictaminà un infart de musculatura.

L'enterraren al cementiri de Westwood. I la Núria Espert, que sojornava tot just darrere, li portà una corona de geranis esclafidors. Comentàrem que, el pobre tità, havia mort ben sol.

PARELLADETA, FEBRER, 1975.

Dins MOIX, T. (1976) *La caiguda de l'Imperi sodomita i altres històries herètiques*.

Edicions 62